

Immanuel, God verbindt zich met mij en ik verbind mij met de ander

Corrie Sleebos

God maakt Zijn verbondenheid met ons zichtbaar door Zijn Zoon als baby geboren te laten worden in ons midden. Hij wordt niet zomaar geboren, nee, Hij krijgt een eigen plekje in hele generaties! God laat ons kennismaken met Zijn familie in Matteus 1 en Lucas 3. Daar staat zijn volledige stamboom register vermeld! Zo verbindt Hij zich met ons in een goddelijke en menselijke relationele verbondenheid. Van Gods kant is de brug geslagen. Vanuit deze verbondenheid gaat God op zoek naar ons en mogen wij ons gekend weten door Hem. Wat zien we dat prachtig in het beeld van de Vader die uitreikt naar Zijn kinderen. Deze verbondenheid is de bron van heling in ons leven. Heling van onze diepste pijn en heling in relaties. Zijn heling mogen we ervaren als een warm bad van genade en aanvaarding. Hij geeft ons ruimte (Ps. 18:20, 37) om te groeien en te ontwikkelen. In die ruimte stelt God ons in staat om vanuit Zijn blikveld en met Zijn ogen onszelf en de ander te zien. (Openb. 3:18b)

Ontkenning van verbondenheid

Maar hoe vaak kijken we naar Gods waarheid door de lens van eigen voorgeschreven menselijke interpretaties en komt zo onze beleving van Gods verbondenheid met ons in het geding. Hoe vaak wordt de relatie met God van menselijke kant verbroken doordat we vastgelopen en teleurgesteld zijn in deze relatie, welke vaak gebaseerd is op beperkende overtuigingen binnenin onszelf. Misschien lopen wij stuk op de houding van onze medemens of kerk die zegt een relatie met God te hebben, maar die in de praktijk méér vragen oproept.

Als we naar bepaalde schrijvers en entertainers luisteren hebben ze de relatie met de God van de kerk uit hun jeugd verbroken. Er werd hen een voorgeschreven beeld van God geprojecteerd, waarin zij gevangen gezet werden en waar zij niets mee konden. Onder dit “niets mee kunnen” ligt een wereld van woede, teleurstelling, onrecht, zoeken, frustratie en pijn. Op hun beurt projecteren zij een beeld van God door de verwrongen lens van hun ervaringen en interpretaties, waarbij God geen ruimte meer krijgt en zelfs niet meer aan het woord komt. Hij heeft geen recht meer van bestaan.

Maar in dit alles blijft toch, hoe wonderlijk ook, de verbondenheid met God in Zijn zoeken naar ons als een existentiële rode draad in het leven. Door teleurstellingen, pijn en verwonding kunnen we er van onze kant tegenaan schoppen of deze verbondenheid ontkennen. We kunnen Hem totaal negeren alsof God niet meer bestaat en Hem doodzwijgen. Maar toch blijft er die uitdaging liggen. Mág God nog aan het woord komen in ons leven? Kunnen we nog recht doen aan Hem en naar Hem luisteren zonder de stoorzenders en filters van onze eigen ervaringen, die besmeurd zijn met menselijk vooringenomenheid? Krijgt God nog ruimte in ons leven?

Ruimte in verbondenheid

Deze onverbreekelijke verbondenheid heeft God ook gelegd in de menselijke relatie ouders -kinderen. Ons bestaansrecht begint bij God, die ons onze geest schenkt én begint bij onze ouders, die ons lichamelijk leven schenken. Beiden, ons geestelijke leven en ons lichamelijk leven liggen aan de basis van ons leven. Aan deze basis begint ook de mogelijkheid om ons leven te gaan leven. Onze ouders geven dit aan ons door hun zorg, inspanning en ondersteuning. Hierin spelen hun verwachtingen en beeldvorming een belangrijke rol, gemotiveerd door het verlangen hun kind alles te geven wat het nodig heeft. Ouders geven aan de basis ruimte aan hun kind om zich te ontwikkelen. Al gauw komen ze er achter dat hun kind een eigen persoonlijkheidje is en wordt de ruimte, die zij hun kind aanbieden danig op de proef gesteld! Bieden zij passende ruimte voor hun kind of is het vooringenomen ruimte van de ouders, gevoed door hún eigen ervaringen als kind? Zie je je kind met zijn mogelijkheden of zie je je kind door jouw eigen verwachtingen en verlangens? Het beeld en de verwachtingen gaan een eigen leven leiden en kunnen zelfs helemaal vervreemden van het kind, waar het in feite om gaat.

Ruimte versus verbondenheid

Wat kunnen wij in ons volwassen leven soms nog knokken om ruimte en ervaren we verbondenheid als benauwend. Je kunt je benauwd voelen in de verbondenheid van het huwelijk. Je kunt je benauwd voelen in de verbondenheid met broeders en zusters in de gemeente. Je kunt je benauwd voelen onder de verbondenheid (lees: macht van) met God.

Wat kunnen wij in ons volwassen leven soms nog snakken naar verbondenheid en voelen wij ons verloren in de ruimte. Je kunt verbondenheid opeisen in je huwelijk en de ander daarbij geen ruimte meer laten. Je kunt verbondenheid opeisen van je kinderen en je kinderen de vrijheid niet laten om zich te ontwikkelen in hun eigen ruimte. Je kunt verbondenheid (lees: aandacht) van God en Zijn

gemeente opeisen en God en je medebroeders en zusters dit verwijten als het niet gaat zoals jij wilde of verwacht had.

Bron van heling

De bron van heling ligt dáár waar de breuken zijn ontstaan. Het heeft geen zin om de vloek van generaties te bestraffen als in gehoorzaamheid de verbondenheid met God niet wordt hersteld (Deutr. 28:1,2). God is een God van verbondenheid, tot op de bodem beleefd en uitgevoerd, door Zijn Zoon, de Here Jezus als mens geboren te laten worden in ons midden. De breuk in ons geestelijk bestaan is geheeld, doordat Jezus in verbondenheid met ons in ons menselijk bestaan is gekomen. Daarmee legt God tevens de basis en wijst Hij ons de weg om breuken in ons ménselijk bestaan te helen. Het heeft geen zin om allerlei oplossingen voor problemen in ons leven te bedenken en dit buiten de basis van ons bestaan om te doen. Het negeren van je ouders of zelfs breken met ouders (of kinderen) vanwege moeilijke dingen is nooit de oplossing. De verbondenheid blijft, ook al wordt die op het moment van de breuk ontkend.

Soms kunnen welwillende pastorale werkers ons en God nog wel eens een handje helpen door openbaringen uit te spreken, die meer verwarring kunnen scheppen dan helen. Aan hen wil ik zeggen: "Geef God de ruimte en vul die zelf niet in". Er wordt soms goedbedoeld geadviseerd om te breken met je ouders. Dit staat haaks op de God van verbondenheid! Het kan echter soms zo zijn dat tijdelijke afstand nodig is om daarna weer op een passende wijze uiting te kunnen geven aan de verbondenheid, daarin de juiste afbakening toepassend. Maar altijd blijft de rode draad van verbondenheid in de generaties bestaan.

Er is heling op de plek van de breuk. Er ontstaat ruimte in het genezend gebed, waar je God toestaat om je diepste pijnpunten aan te raken. Hij geeft ruimte, die jij aankunt en die niet bedreigend of belastend zal zijn. Van daaruit kun je het gesprek met je ouders (of kinderen) weer aan. Je mag ze gaan zien in hun (on)vermogen om te geven, gevormd door hun eigen opvoeding, net als jij. Je mag ze gaan zien in het licht van de generaties, waar jij ook een deel van uitmaakt. Dan ontstaat ruimte in het licht van die generaties, waarin jij je mag onderscheiden en tevens de juiste afbakening mag aanbrenge, die recht doet aan beiden. Het appél klinkt. Wat ga jij doen? Laat je het conflict voortbestaan en wordt het op deze wijze weer doorgegeven aan de volgende generatie, jóúw kinderen? Of heb je de moed om vanuit de ruimte, die je verkregen hebt, de verbondenheid weer te zoeken. Daarmee investeer je in het heden én in de toekomst van de volgende generatie en geef je ruimte aan jouw kinderen. Dan ontstaat er ook ruimte voor ouders en kinderen om te luisteren en te spreken en zo elkaar te bereiken in verbondenheid! Deze ruimte in verbondenheid met de juiste afbakening zal helend werken in je leven!

Immanuel, God verbindt zich met mij en ik verbind mij met de ander!

Corrie Sleebos. www.leiderschapsontwikkeling.org